

Z inkvizičných protokolov dominikánskeho
pátra Giana Petra Baribiho
Archív univerzitnej knižnice v Padove
(rozlúštil, preložil a spracoval dr. M. Giordano)

23. jún 1542. Florencia. *Predstavený kongregácie mi zveril prípad, ktorý si vyžaduje mimoriadnu diskretnosť a v kurióznosti ho nič neprekoná. Elisabetta, najmladšia dcéra M.¹, ktorá žije už desať rokov v prísnej izolácii za kláštornými múrmi, údajne nosí pod srdcom sukubusa², ktorý svedčí o ľubostnom pomere s diablom. Počas svojej návštevy som sa skutočne mohol presvedčiť o možnom tehotenstve dievčaťa, rovnako ako o jeho mierne pomätenom duševnom stave. Zatiaľ čo abatiša, ktorá má moju úplnú dôveru a považujem ju za ženu so zdravým úsudkom, nevyklučuje prirodzené vysvetlenie pre tento fenomén, práve otec dievčaťa vyslovil podozrenie z čarodejníctva. Údajne na vlastné oči videl, ako diabol v podobe mladého muža objímal dievča v záhrade*

¹ S pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou možno vychádzať z toho, že ide o Giovanniho Alessandra, conteho di Madrone, 1502 - 1572, viď aj LAMORRY, *Talianske šľachtické rody v 16. storočí*, Bologna 1997, s. 112ff.

² Tuto: potomok s démonickým pôvodom

a potom sa v dymovom oblaku³ rozplynul a zanechal po sebe jemný zápach síry. Dve kláštorne žiačky dosvedčili, že viackrát videli diabla v spoločnosti Elisabetty a že jej dával darčeky vo forme vzácnych drahokamov. Nech znie tento príbeh akokoľvek nepravdepodobne: vzhľadom na úzke prepojenie M. s R. M.⁴ a priateľské styky s rozličnými osobami vo Vatikáne mi padne zaťažko oficiálne pochybovať o jeho rozume a obviňiť jeho dcéru iba zo smilstva. Zajtra preto začnem vypočúvať všetky zúčastnené osoby.

³ Dymový oblak a pach síry si conte pravdepodobne vymyslel kvôli väčšej dôveryhodnosti.

⁴ Mohlo by ísť o potomka Mediciovcov Rudolfa, ktorý pritiahol na seba pozornosť prekvapujúcou samovraždou v roku 1559, viď PAVANI, *Legends o zabudnutých Mediciovcoch*, Florencia 1988, s. 212ff.

3.

„Xemerius?“ Mokrota okolo môjho krku sa stratila. Rýchlo som zapla baterku. No miestnosť, v ktorej som pristála, už osvetľovala chabá žiarovka hompálajúca sa zo stropu.

„Ahoj,“ pozdravil niekto.

Otočila som sa. Priestor zapĺňali rôzne škatule a nábytok a o stenu vedľa dvier sa opieral bledý mladý muž.

„N-n-nie je dôležité vy-vyhrať, ale z-z-zúčastniť sa,“ zakoktala som.

„Gwendolyn Shepherdová?“ vyjachtal.

Prikývla som. „Odkiaľ to viete?“

Mladý muž vybral z vrečka nohavíc dokrčený lístok a podal mi ho. Bol rovnako vzrušený ako ja. Mal traky a malé okrúhle okuliare, blond vlasy s bočnou cestičkou si začesal dozadu pomocou množstva pomády. Pokojne by mohol hrať v starej gangsterke premúdreného, ale neškodného asistenta ostrieľaného komisára, ktorý fajčí ako Turek. Potom by sa zaľúbil do gangstrovej milienky s kopou boí z peria a na konci sa nechal zastreliť.

Trochu som sa upokojila a rýchlo som sa poobzerala. V miestnosti nebol nik iný, po Xemeriovi ani stopy. Zjavne dokázal prejsť cez stenu, ale nie cestovať v čase.

Váhavo som si vzala lístok. Išlo o zažltnutý štvorčekový papier ledabolo vytrhnutý z notesa. Stálo na ňom ohromujúco známym, dosť roztraseným písmom:

*Pre lorda Lucasa Montrosea - dôležité!!!
12. august 1948, dvanásť hodina na poludnie.
Alchymistické laboratórium. Prosím, príd'sám.
Gwendolyn Shepherdová*

Srdce mi okamžite začalo biť rýchlejšie. Lord Lucas Montrose bol môj starý otec! Zomrel, keď som mala desať. Ustrnuto som skúmala zakrivenú líniu písmena L. Bohužiaľ, nebolo pochyb: tá roztrasená čarbanica bola na nerozoznanie od môjho rukopisu. Ale ako to bolo možné?

Pozrela som sa na mladého muža. „Odkiaľ to máte? A kto ste?“

„Napísala si to ty?“

„Môže byť,“ pripustila som a moje myšlienky sa začali horúčkovo točiť v kruhu. Ak som to napísala, prečo si na to nespomínam? „Odkiaľ to máte?“

„Ten lístok mám už päť rokov. Nieкто mi ho vložil do vrecka kabáta spolu s listom. V deň, keď sa konala ceremónia pre druhý stupeň. V liste stálo: *Kto stráži tajomstvá, mal by poznať aj tajomstvo ukryté za tajomstvom. Dokáž, že vieš nielen mlčať, ale aj myslieť.* Bez podpisu. Písmo bolo iné ako na lístku – skôr elegantnejšie, trochu staromódne.“

Hrýzla som si spodnú peru. „Tomu nerozumiem.“

„Ani ja. Po všetky tie roky som si myslel, že ide o akúsi skúšku,“ pokračoval mladý muž. „Takpovediac ďalší test. Nikomu som o tom nepovedal, čakal som, že sa ma na to niekto opýta alebo že prídu ďalšie inštrukcie. No nič sa nedialo. A dnes som sa vkradol sem dole a čakal som. Už som vlastne nerátal s tým, že sa niečo stane. No potom si sa zrazu predom mnou zhmotnila. Presne o dvanásť. Prečo si mi napísala ten list? Prečo sme sa mali stretnúť v tejto odľahlej pivnici? A z ktorého roku prichádzaš?“

„2011,“ odvetila som. „Je mi ľúto, ale na ostatné otázky nepoznám odpoveď ani ja.“ Odkiaľ som si. „Kto ste?“

„Och, prepáč, prosím. Volám sa Lucas Montrose. Žiaden lord. Som adept druhého stupňa.“

Zrazu som mala v ústach celkom sucho. „Lucas Montrose. Bourdonplace číslo osemdesiatjeden.“

Mladý muž prikývol. „Tam bývajú moji rodičia, áno.“

„Potom...“ Vyvalila som naňho oči a zhlboka som sa nadýchla: „Potom ste môj starý otec.“

„Och, nie už zase,“ hlesol mladý muž a zhlboka si vzdychol. Potom sa vzchopil, odlepil sa od steny, oprášil jednu zo stoličiek, ktoré stáli naukladané na sebe v jednom kúte, a postavil ju predom mňa. „Nesadneme si? Mám nohy ako z gumy.“

„Aj ja,“ pritakala som a klesla som na čalúnenie. Lucas si zobral ďalšiu stoličku a sadol si oproti mne.

„Takže ty si moja vnučka?“ Slabo sa uškrnul. „Vieš, pre mňa je to zvláštna predstava. Nie som ženatý. Presnejšie povedané, ani zasnúbený.“